

Klára Mandausová

MY
DOKONALÉ

MLADÁ FRONTA

Klára Mandausová
My dokonalé

Klára Mandausová

MY
DOKONALÉ

Mladá fronta

Copyright © Klára Mandausová, 2016

ISBN 978-80-204-4017-4

Poděkování mé milované rodině,
díky které se umím smát, a Jitušce Ježkové,
mistryni světa ve smíchu.

ŽENY

Je nás málo dokonalých, říká moje teta a já tuhle větu miluju. Mluví sprostě, kouří jako spojené koksovny a je učitelka. Když byly její děti malé, psala mé mamince, své sestřenici, dopisy s větami typu „už jsou zase nemocný, počítám, že brzo umřou“. Neváhá si oblíct dlouhý květovaný svetr, který vyfotili do časopisu naposledy před pětadvaceti lety, pije vermut, osobní váhu odevzdala sběrnému dvoru a vůbec je s ní velká sranda. Po večeru v její společnosti mám nosoretní rýhy a vrásky okolo očí o pár milimetrů hlubší.

Svět je plný dokonalých žen. Mají souměrné tváře a postavy s hladkou kůží, pod kterou se vlní svaly. O tuku vědí jen z etiket smetanových jogurtů. Vrstvy jejich oblečení dokonale padnou k sobě navzájem i k jejich tělu. Umí anglicky, francouzsky, italsky, německy, latinsky a brunejsky. Učí se čínsky. Dokážou meditovat i ve frontě na hlavním nádraží a vypadají u toho líp než klon Julie Roberts. Když si usmyslí, že tenhle muž bude jejich, tak také bude. Bezbranně mu padnou do náruče, zavlaží řasami a hlubokým hlasem mu oznámí, že jsou

beznadějně zadané a že mu nikdy nezavolají. Za měsíc ho vlečou k oltáři v šatech Donny Karan. A on nevěřícně vrní blahem, protože si pořád myslí, že než tohle, to by bylo pravděpodobnější, že nasedne do kosmické lodi Enterprise.

Dům (dokonalé ženy se stěhují jen do domu, loftu, nanejhmů mezonetového bytu) jim designér opatří tape-tami, které připomínají vstup do veřejných lázní. Jsou strašně cool. Celé jejich obydlí je strašně cool. Tak trochu vypadá jako cool továrna vystřelená na Venuši.

Když počnou děti, mluví s nimi přes břicho, čtou jim Swannovu lásku a pouští Bacha. Porodí je alternativně doma, případně v Thajsku, zavěsí do šátku nebo položí do kočárku, který navrhl známý známého návrháře, který navrhoval cool venuší byt. Mezitím je přihlásí do kurzu plavání, potápění a tvůrčího psaní pro mimina.

Samy hrají golf, tančí zumbu, batikují šátky, kreslí kruhy a čáry po velkých plátnech, účastní se kreativních workshopů, studují reiki a píšou kuchařky nebo divadelní hry. Když uslyší domorodé bubny, vymyslí choreografii.

Večer mluví se stále ještě vrnícím partnerem o díle Jeana-Paula Sartra a chromozomech křováků.

K sobotnímu obědu chystají sushi, k večeři hážou do vařící vody živého humra.

Jsou ředitelkami, hudebnicemi, majitelkami hotelových sítí a návrhářkami listinných akcí. Jsou dokonalými ženami.

Bojím se jich. Lépe řečeno, mám z nich mindráky jako stodola.

Všechn můj nábytek je ze švédského obchodáku a vybírala jsem ho sama. Křeslo neladí s gaučem a místo tapet mám na zdi skvrnu od malinové šťávy, kterou neumí překrýt ani červená barva.

Jednou jedinkrát jsem byla s dcerou na cvičení rodičů s dětmi. Půl hodiny jsem ji hledala, byla schovaná za la-
vičkou, při opičí dráze chodila v protisměru a já při roz-
nožce porazila kozu.

Když stojím před mužem, kterého miluju, řehtám se jako kuň v pubertě, rudnu, recykluju historky z mládí, přehrávám scény z filmů pro pamětníky a musím se držet, abych na rovinu nevybalila: „Nechtěl bys mě za ženu? Já bych teda fakt moc chtěla...“

Ve fitcentru se bojím. Z běhacího pásu jsem upadla i při prosté chůzi. Od té doby běhám jen po louce, lese a sídli-
šti, plavu u nás v rybníku, bruslím tamtéž, okolo jezdím na kole a lyžuju. Což dělá každý, až na dokonalé ženy. Jo, a upřímně zbožňuju, když padám na běžkách. Dlouho jsem se tolik nenasmála, jako když jsem na Silvestra šest-
krát upadla, ještě než jsem si zapnula vázání.

V sobotu vařím guláš a večer hážu do vařicí vody tva-
rokové knedlíky.

Z lásky k Fortunatě a Jacintě a Curro Jimenézovi (ne, tyhle televizní seriály opravdu nenapsal Sartre) jsem se přihlásila na flamenco. Připadám si tu jako králík, kte-
rému vzali kotec. Ještě že učitelka tance slíbila, že nám příště zaváže oči, abychom si prožily hudbu. Kašlu na prožitky, snižovat takhle hanebně sebevědomí dospělým ženám v tělocvičně plné zrcadel by mělo být trestné.

Anglicky mluvím jen po půl litru sauvignonu, rusky po panáku vodky a díky bývalým slovenským ponděl-
kům vím, co je řava i íverka.

Přes to všechno bych taky chtěla být dokonalá. Jako moje teta.

CHLAP

Ženy si rády stěžují: „Kdybych já tak byla chlap...“ Nechápu. Je mnoho důvodů, proč je dobré být ženou. Co, dobré – nejlepší! S muži bych neměnila ani za noc s Colinem Firthem.

Být mužem je kříž už v batolecím věku. Poslechněte si pár matek, kterým ještě nezalilo mléko všechny mozkové závitky, jak mluví o rozdílech mezi mrňaty opačného pohlaví. „A dyť je to kluk. Tak co chceš, že ještě v roce a půl nechodí. Jo a barvy? Tak červenou pozná nejdřív v šesti letech. Běžovou, lososovou, lila a vínovou nedokáže rozeznat nikdy.“ My už ve dvou dokážeme ukázat na šatky, které přesně padnou k našemu barevnému typu.

Hm.

A v pubertě? Peklo. Ten strašlivý hlas. Něco mezi kokrháním a hudláním hrdličky. Kdežto nám rostou prsa a je to jedním slovem nádhera.

Namlouvání je peklo přímo Alighieriho.

Pamatujete, jak vás vyloučili ze školní sportovní akademie, protože jste neuměla metnout hvězdu? Tak tohle odmítnutí je proti těm, kterým musí projít mutující

nešťastníci, jako pohlazení kočičí tlapky na dobrou noc.

„Neš... neš... ehm, nešla bbb bb byyys do kikikikina?“

„CO?!“

„Do kikikikikinananana.“

„NEŠLA! Vodprejskni.“

Ne že bychom vždycky dostaly, koho jsme chtěly. Jenže to jaksi není vidět. Když sedíte jako primadona v koutě, nikdo neví, jestli tam dřepíte o vlastní vůli, protože punkově pohrdáte celým světem, nebo jste poněkud nechťená. Co je komu do toho, že?

Škola, darmo mluvit. Ruku na srdce, kolikrát jste před zkouškou u „pana profesora“ žehlila šaty s výstřihem až na kolena a malovala si obličej jako Šajen před bitvou u Little Big Hornu? A co mohli udělat kluci? Biflovat. A doufat, že pan profesor bude nad jejich indexem myšlenkami ještě v onom výstřihu.

Svatba. Další kapitola. Zatímco žena se těší a kamarádky závidí, muž dostane poprvé v životě migrénu a přátelé ho litují, případně se poťouchle posmívají.

Sex. Je třeba se vůbec rozepisovat? Když to nejde, tak to nejde a je to setsakra vidět. Kdežto my dokážeme zahrát vášeň bořící sídliště a klidně u toho sestavit v duchu jídelníček na celý týden.

Manželství? Nepřetržitá řada ústrků a ponížení. Žena zahrání jako kvočna a má velké předpoklady být zbytek života spokojená. Věnce na dveře věší, květináče nakupuje, svícny zapaluje, ložnici (obývací, dětský pokoj atd.) zdobí, v koupelně dlaždičky vytrhává a mění za hezčí (lépe řečeno, sama je nevytrhává, to dá rozum, že si zjedná muže). A muž? Platí a nic nesmí. Obzvláště courat s kamarády po hospodách a obhlížet cizí ženy. Trik „jdu přeci na fotbal“ bývá záhy prokouknut. Zoufalec se tak nedostane z domu ani pod záminkou, že chce

udělat něco pro své zdraví. „Tak zryj zahradu a přesuň skříň z chodby do komory.“ Mimochodem být mužem, naštvu se dvojnásob. Ženy se jim totiž sáčkují i do jejich nejoblíbenější činnosti, sportu. Hrají fotbal, hokej a nad hlavu vyhazují činky. Představte si, že by se vám partner přehraboval ve šminkách a spotřebovával stíny, tužky, rtěnky. Brrr.

A úplná katastrofa jsou děti. Začíná to už porodem. Ať si kdo chce co chce říká, je to pěkný zážitek (když dá tělo milosrdně zapomenout na bolest). Co pěkný, nejkrásnější! Adrenalinové štěstí, kterého muž nedosáhne, ani kdyby došel bos na Mount Everest. Jenže je tu něco ještě daleko horšího. Nejistota. Příšerná, stravující a do nebe volající nejistota: Je to dítě fakt moje? Jistě, existují exempláře, u kterých nelze pochybovat. Otec přes kopírák. Jenže červík může hlodat i v tomhle případě. A není to dítě mého otce? Tedy děda? Zatímco my přesně víme, co jsme porodili, otec může jen doufat.

Přeci jen ale existuje jedna věc, ve které mají navrch a kterou jim strašně závidím. Žijí s dokonalými bytostmi.

MATKA

Já vím, poslouchat cizí lidi se nemá, jenže tohle nešlo jinak. Když si začnou povídat dva pánové o dětech, uši se samy natahují, jako by chtěly patřit elfce. Opravdu mluví o nich? A vydrží jim to až na konečnou?

„Je pěkně tlustej. Říkám mu malý Buddha,“ svěřil se třicátník, který seděl vedle mě ve vlaku, druhému třicátníkovi naproti. Byla jsem zvědavá, koho že to ti dva, mimochodem žádní trenéři z posilovny, pomlouvají. „Hele, koupil jsem mu triko s namalovanejma prsama a nápisem Moc piju, hahaha.“ Moje zvědavost se vytočila do výšky Petřínské rozhledny. „Neleze, nepřevrací se, proto je takovej bachor.“

„Nedělej z toho vědu, ten náš byl taky divnej, pořád jen ležel a tak divně pískal. Ale, neboj, to přejde, je ještě malej, ne? Půl roku, ne? Fakt buď zatím v klidu. Pak je s nima docela sranda.“

Ten druhý řekl jen „hm“ a plynule přešel na téma zasíťování pozemku a stavební povolení. „Jak jednou kopneš do země, už to začne, cihly, malta, vápno... Ale neboj, taky to není žádná věda. To zvládneš, uvidíš,“ pokyvoval

hlavou ten druhý, tvář mu zářila jako modelce v ateliéru, daleko víc, než když probírali míry a dovednosti dětí.

Usmívala jsem se. Uf, je to paráda, když alespoň polovina dospělě části rodiny zůstává normální. Že alespoň někdo ze dvou nastávajících rodičů ihned po spojení spermií s vajíčkem netřeští oči a nevyškrtne ze slovníku jednotné číslo. Že nezačne šišlat, říkat my papáme, spinkáme, kakáme, kojíme (vždycky když řekne někdo „kojíme“, představuju si muže ve speciální podprsence s jednou částí odklopenou, připravenou k akci; přiznám se, že tahle vize nedělá dobře mému sexuálnímu životu, musím se jí vždycky hodně rychle zbavit). Zkrátka, že nezblbne.

Protože, ruku na srdce, milé matky, nám se to občas stává.

Už bylo popsáno hodně papíru o podivné řeči, kterou začínáme mluvit ihned po oplodnění a někdy dokonce ještě před ním! Onehdy jsem (pracovně!) brouzdala mateřskými servery a v diskusi narazila na roztodivné novotvary. Do slovníku, ve kterém soustřeďuju důkazy lidského zblbnutí, tak přibyl k těhulce (těhotné ženě) a snažilce (té, co těhotná být chce, ale nějak to nejde) taky ovulka (ovulace).

Před časem jsem zatleskala, a to nejen obrazně, dětskému lékaři, který v jedné z internetových poraden poslal jednu z ženštin zblblých mlékem tam, kam patří. Do háje. Napsala mu dotaz, ze kterého by se dalo odtušit, že stůně celá rodina. Něco jako: „Máme teplotu, nedaří se nám ji srazit, vyskákaly nám pupínky, nemůžeme mít neštovice?“ Pediatr odpověděl: „Milá paní, vy máte taky teplotu a pupínky? Jestli ne, používejte, laskavě jednotné číslo. Nejspíš bude mít problémy pouze vaše dítě. Přesněji problémy s vyrážkou a nemocí. Vy máte potíže taky, ale úplně jiného druhu.“ A ještě pro výstrahu

všem dodal: „Dámy, pokud mi sem budete neustále psát v množném čísle, přestanu odpovídat. Tečka.“ Jásala jsem, hurá, konečně se našel někdo, kdo trochu zakymácel podstavcem, na kterém se štosují osoby, které by měly být povinně označené cedulí: Pozor, urputná rodička (od slova rodiče).

Kde se to v ženách bere? Přecvaknutí do módu „já jsem matka, kdo je víc“? Táta je taky rodič, ale žádné přepínání režimů se obvykle nekoná. Muži zůstávají mile flegmatictí a pragmatičtí jako chlapíci z vlaku nebo moji známí tři otcové, kterým bylo svěřeno na týden do kempu šest dětí. Přes den děti řvaly smíchy při bojovkách a zvečera radostí, že můžou ve stanu mastit karty. „Tak lehnout a spát a ani muk, nebo dostanete na pr...“ zaveleli tátové a odešli k místnímu kiosku. Když šel jeden vylosovaný po klobáse a dvou pivech na kontrolu a vlezl do stanu k těm svým se slovy: „Jak to, že ještě nespíte, ještěřice,“ dostal vynadáno. „Takže tys měl, táto, klobásu, jo? Nezapírej, táhne z tebe! A my neměli celej den ani sousto!“

A to ještě dopadly dobře. Syn jiného kamaráda dostal pořádný pohlavek ve chvíli, kdy si tiše stěžoval nad rajskou omáčkou, že pálí. „Tak si ji vyfoukej, ničemo,“ plesk. Jenže ona pálila kvůli chilli paprice, kterou do ní otec nasypal místo obyčejné sladké...

Proč tátové zůstávají sví a matkám občas padá mozek do plín, nechci dlouze zkoumat. Napadlo mě ale řešení, jak se tomu vyhnout. Ten třicátník z vlaku měl totiž svatou pravdu. Z ničeho se nemá dělat věda. Natož z mateřství.